

● **สิริวุฒิ รัชไชยวัฒน์** ●

คติความเชื่อ และภูมิปัญญาท้องถิ่น ดูห่างไกล จากคำว่าวิทยาศาสตร์มากนักในสายตาของค็อกเตอร์ จบใหม่ไฟแรงอย่าง ดร.อุษา กลิ่นหอม ซึ่งถูกส่งมาบรรจุ เป็นอาจารย์ประจำภาควิชาชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เมื่อปี 2518 โดยตลอด ระยะเวลา 10 ปีแรกของการเป็นอาจารย์ ดร.อุษา เปิด เผยว่า ได้นำแนวทางและความรู้ของต่างชาติที่มองว่า เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในแล้วมาใช้ในการสอนนักศึกษาอย่างตั้งใจ แต่ความตั้งใจนั้นกลับถูกสั่งคลอนลงอย่างง่าย ง่าย เพียงเพราะ "ต้นไม้" ที่อยู่ภายในรั้วมหาวิทยาลัย

“ดร.อุษา กลิ่นหอม” ผู้ไขภูมิปัญญาอีสานด้วยวิทยาศาสตร์

ดร.อุษา เล่าให้ฟังว่า ครั้งนั้นรู้สึกอับอายมาก ทั้ง ที่เป็นอาจารย์สอนด้านชีววิทยาแต่ต้นไม้ท้องถิ่นที่ขึ้นอยู่ ภายใต้นามหาวิทยาลัยมีต้นอะไรบ้างนั้นตนยังไม่ทราบเลย สุดท้ายต้องขอให้ภารโรงมาช่วยเป็นครูประจำเป็น พาเดินดูและ ศึกษาดูต้นไม้ต่างๆรอบมหาวิทยาลัย ขยายออกไปยังปทุมชน ทำให้ค้นพบว่าดินแดนอีสานที่เขาก่อนว่าแห้งแล้งนั้นที่จริง แล้วกลับมีความอุดมสมบูรณ์มีภูมิปัญญาที่หลากหลาย และ มีความเกี่ยวพันกับการดำเนินชีวิตของชนท้องถิ่นอย่างมหากาล

“เมื่อศึกษานานๆ เข้า ก็เกิดเป็นความหลงใหลใน ภูมิปัญญาท้องถิ่นของคนอีสาน เรารู้สึกที่มากที่ภูมิปัญญา บางอย่างเขาคิดได้อย่างไร เรียกได้ว่าความเชื่อจากการ ที่รำเรียนมานั้นพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือเลย เพราะ เมื่อก่อนจะถูกปลูกฝังให้เชื่อว่าชาวบ้านเป็นกลุ่มคนที่ ไม่มีความรู้แต่เดี๋ยวนี้เราต้องไปขอเรียนรู้อาณาจารย์”

ดร.อุษา ยกตัวอย่างภูมิปัญญาของชาวอีสานให้ ฟังว่า ในการปลูกข้าว ศัตรูของข้าวคือแมลงกับปูนา คนอีสานที่มีวิธีที่ชาญฉลาดในการจัดการปัญหาดังกล่าว โดยไม่ต้องใช้สารพิษเหมือนในปัจจุบัน คือ “การทำ นาผีตาโขน” ซึ่งเป็นการปลูกข้าว 7 ต้น ไว้อยู่ตามมุม ต่างๆของพื้นที่ทำนา จนมีระยะเวลา 1 เดือน กลิ่น ของข้าวก็จะล่อให้แมลงเข้ามากัดกินและวางไข่จน หมดช่วงของวงจรชีวิต จากนั้นจึงเริ่มปลูกข้าวในพื้นที่ นาผีตาโขนต่อไป ส่วนปูนานั้น ชาวบ้านจะนำไผ่เล็กๆ ใส่ข้าวเหนียวหนึ่งมัลล่อจับไปเป็นอาหารอีกทางหนึ่ง

ดร.อุษา กล่าวว่า จะเห็นได้ว่าชาวบ้านมีพิธีกรรม ต่างๆ ที่เป็นภูมิปัญญาและสามารถอธิบายที่มาที่ไปได้ อย่างการทำนาผีตาโขน ส่วนใหญ่ก็มักเข้าใจว่าเป็นเรื่อง ของผีส่วนเวทเอาไป ตนจึงพยายามนำเอาภูมิปัญญาเหล่านี้นั้นมาทดลองทางวิทยาศาสตร์และถ่ายทอดเป็นความรู้ ให้แก่นักศึกษา เพื่อไม่ให้ภูมิปัญญาพื้นบ้านกลายเป็น

ความเชื่อในทางมนุษยศาสตร์ อันเกิดจากการถ่ายทอด แบบปากต่อปาก แต่ไม่รู้ว่าที่จริงแล้วพิธีกรรมเหล่านั้น สามารถอธิบายด้วยวิทยาศาสตร์ได้

“อย่างพิธีเลี้ยงผีปู่ตา ซึ่งเป็นพิธีเสี่ยงทายความ อุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ในชุมชนก็จะมีการนำไก่มาถวาย โดยนำไปบ้านประมาณ 3-5 ตัวมาเชือด มาต้ม จากนั้นก็จะถอดคางไก่ออกมาดู หากคางไก่เรียบ สวยงาม แสดงว่าในพื้นที่จะมีความอุดมสมบูรณ์ เราก็พยายาม เอาวิทยาศาสตร์เข้าไปรองรับความเชื่อตรงนั้นโดยศึกษา การเลี้ยงไก่ในสถานการณ์ต่างๆ พบว่า ส่วนที่ไวที่สุด ของไก่คือคาง โดยไก่ที่กินคางที่อยู่คางไก่ก็จะเรียบ สวยงาม ซึ่งตรงกับความเชื่อของชาวบ้าน”

ดร.อุษา เล่าอีกว่า เมื่อนำภูมิปัญญาที่ผ่านการ ทดลองทางวิทยาศาสตร์แล้วมาถ่ายทอดให้แก่นักศึกษา ต่อ เขาก็จะชอบ เพราะไม่คิดว่าภูมิปัญญาพื้นบ้านจะมีความ ลึกซึ้งและสามารถอธิบายด้วยวิทยาศาสตร์ได้ อย่าง เรื่องของผีเป่าหรือกระสือก็ถูกมองว่าเป็นเรื่องผีส่งไป แต่ที่จริงแล้วก็คือ หิ่งห้อยที่มีขนาด 18 ซม. ทำให้ไฟเรือง แสงมีขนาดใหญ่มาก นั่นเพราะเป็นพื้นที่ที่มีความอุดม สมบูรณ์ ทำให้หิ่งห้อยมีขนาดใหญ่กว่าปกติ นอกจากนี้ ยังมีเห็นเรืองแสง และเขือราเรืองแสงด้วย เนื่องจาก ป่าของอีสานมีลักษณะแบบป่าเต็งรัง ไปไม้แห้งตาม พื้นจะเยอะ เขือราก็จะมาขึ้นตามไปไม้แห้งเหล่านั้น จน ทำให้ดูเหมือนมีดวงไฟส่องแสงอยู่ตามพื้นนั่นเอง

“เขือราเรืองแสงบ้านเราก็ถูกญี่ปุ่นนำไปคิด ไปพัฒนา ต่อ ยอด ทำเป็นกีโมโนเรืองแสง และอีกๆ อีกมากมาย เป็น ที่น่าเสียดายว่าบ้านเราซึ่งมีภูมิปัญญาจำนวนมากและหลาก หลาย แต่ไม่ได้ถูกนำไปพัฒนา หากประเทศไทยสามารถ นำภูมิปัญญาพื้นบ้านมาต่อยอดได้ เชื่อว่าประเทศไทย จะพัฒนาไปได้ไกลอีกมาก” ดร.อุษา กล่าวทิ้งท้าย ■